

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **L.L.V.**, bytem S. 66, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. 7. 2014, č.j. 33306-2/2014-900000-304.2, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

Ustanovenému tlumočnickovi T.H.P. se p ř i z n á v á tlumočné v částce 700,-- Kč, která mu bude vyplacena Krajským soudem v Českých Budějovicích ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 6. 10. 2014 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2014, č.j. 33306-2/2014-900000-304.2, jímž bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 22. 4. 2014 výroku I. o správním deliktu, kterého se žalobce dopustil dne 16. 8. 2012 neoprávněným skladováním tabákových výrobků konkrétní značky a množství, které nebyly značeny tabákovou nálepkou, změna výroku II. spočívala v náhradě textu o právních předpisech. V ostatních částech bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. V žalobě se uvádí, že žalobce nejprve před správním orgánem uvedl, že předmětný tabák nakoupil v pražské

tržnici a měl v úmyslu ho nabízet k prodeji. V další fázi řízení tuto výpověď změnil, což odůvodnil tím, že neovládá český jazyk. Upřesnil, že tabák měl sloužit osobním účelům, případně pro vývoz do Vietnamu. Jedinými svědky jsou pracovníci kontrolního orgánu. Úprava rozhodnutí spočívala v tom, že žalobce tabák nenabízel, ale pouze skladoval.

Napadenému rozhodnutí je vytýkán čistý přepjatý formalismus využitý správním orgánem k výkladu zákona, kdy pouhou fyzickou přítomností tabáku v provozovně podnikatelského subjektu nahlíží tuto přítomnost tabáku jako skladování a je třeba rozlišit mezi pojmy skladování a přechovávání, přičemž přechovávání žalobce chápe jako krátkodobou a přechodnou přítomnost věci v provozovně. Správní orgány se soustředily k prokázání podezření z prodeje tabáku, nebylo prokazováno, kde přesně se tabák nacházel a nakolik byl viditelný. Z toho žalobce dovozuje, že není prokázáno naplnění skutkové podstaty § 135 b) odst. 1 písm. g) zákona o spotřební dani. Změna výpovědi je pak odvozována od absence tlumočnicka.

Namítá se nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kdy poukazuje se na zákonem vymezenou hranici pokuty, přičemž tato pokuta je nepřiměřená a likvidačního charakteru, správní orgány rezignovaly na povinnost individuálního zhodnocení věci.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobce skladoval neznačené tabákové výrobky v prodejních prostorách své provozovny, čímž naplnil pojem skladování neznačených tabákových výrobků podle § 115 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Ten nerozlišuje mezi krátkodobým přechováváním a skladováním. Současně se upozorňuje na skutečnost, že až na zákonné výjimky mohou na daňovém území České republiky fyzické a právnické osoby nakládat pouze se značenými tabákovými výrobky. Argumentace uplatněná v tomto ohledu v žalobě postrádá smysl. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu není podstatné, kde přesně se tabák nacházel a nakolik byl viditelný. Žalobce nevyvrací, že o existenci a přítomnosti neznačených tabákových výrobků ve své provozovně měl povědomí. Spáchání správního deliktu bylo na základě řádně provedeného dokazování prokázáno. Právo změnit výpověď není žalovaným zpochybňováno, výpověď žalobce byla hodnocena ve vztahu k ostatním důkazům a tvrzení o použití neznačených tabákových výrobků pro osobní potřebu bylo nahlédnuto jako účelové sledující vyhnout se postihu za protiprávní jednání. Při ukládání pokuty pak byly zohledněny všechny okolnosti případu v souladu se zákonnými kritérii, bylo uvedeno, které okolnosti jsou hodnoceny jako polehčující a které jako přitěžující. Pokuta na spodní hranici zákonné výše byla uložena především s ohledem na výši daňového úniku a bylo přihlédnuto k tomu, že jednalo se o první porušení právních předpisů žalobcem projednávané celním úřadem. Na žalovaném není, posuzovat zákonná ustanovení a jejich soulad s ústavním pořádkem.

Ze spisů celních orgánů vplynuly následující podstatné skutečnosti.

Celní úřad pro Jihočeský kraj zahájil oznámením ze dne 28. 2. 2013 řízení o správním deliktu pro možné porušení právní povinnosti podle § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních popsané v protokolu ze 16. 1. 2013. Celní úřad ve Strakonici provedl dne 16. 8. 2012 kontrolu značení tabákových výrobků podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona v provozovně žalobce, při které bylo zjištěno, že ten skladoval a k prodeji nabízel tabák ke kouření do vodních dýmek AL FAKHER v balení po 50 g, přičemž celkem bylo v provozovně zjištěno 26 kusů spotřebitelského balení o celkové hmotnosti 1.300 g. Zboží nebylo značeno tabákovou nálepkou a nebyly k němu předloženy žádné doklady prokazující zdanění nebo oprávněné nabytí bez daně. Z tabákových výrobků byly odebrány vzorky.

Podle protokolu Celního úřadu ve Strakonicih ze dne 16. 8. 2012 byla v provozovně žalobce provedena kontrola dodržování pravidel a podmínek pro nakládání s vybranými výrobky podle zákona o spotřebních daních. Protokol obsahuje udělená poučení a žalobce uvedl, že svým podpisem stvrzuje, že poučením rozuměl a nemá k němu žádné výhrady. Při kontrole bylo zjištěno v rámci místního šetření, že žalobce nabízí k prodeji tabákové výrobky, které nejsou označeny platnou tabákovou nálepkou a nebylo prokázáno, že neoznačené tabákové výrobky nepodléhají značení podle zákona o spotřebních daních. Bylo zajištěno 26 krabiček dýmkového tabáku AL FAKHER o 50 g, kdy tyto výrobky patřily žalobci a byly kontrolním orgánem zajištěny.

Celně technická laboratoř provedla zkoušku vzorku ze zajištěného tabáku, o zkoušce se uvádí, že předložený vzorek je tabákem ke kouření do vodních dýmek upravený pro prodej konečnému spotřebiteli. K protokolu je připojena fotodokumentace.

Celní ředitelství České Budějovice vydalo stanovisko k sazebnímu zařazení zajištěného tabákového zboží.

Při ústním jednání dne 4. 4. 2013 žalobce uvedl, že konkrétní tabák skladoval a nabízel k prodeji bez kolku v tržnici Kravín. Zboží nakoupil v Praze v Sapě, žádný doklad nedostal. Byl si vědom toho, že tabák není opatřen kolkovou známkou, domníval se, že balení kolek obsahovat nemusí. Šlo o tabák do vodních dýmek, přičemž jedno balení koupil za 10 Kč a k prodeji nabízel za 25 Kč. Kdyby bylo žalobci známo, že zboží musí být opatřeno kolkem, pak by jej nenakoupil a nenabízel k prodeji. Jednalo se o jednorázový nákup a zboží chtěl vyzkoušet. Domníval se, že neporušuje žádný předpis. Dnes je žalobci známo, že veškerý tabák musí být opatřen kolkovou známkou. Žalobce uvedl, že s podklady pro vydání rozhodnutí je seznámen a nenavrhuje řízení doplnit.

Dne 11. 6. 2013 bylo vydáno rozhodnutí, jímž žalobci byla uložena pokuta ve výši 50.000 Kč za správní delikt spočívající v porušení § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, kterého se dopustil tím, že dne 16. 8. 2012 skladoval a prodával tabákové výrobky neoznačené tabákovou nálepkou. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno a věc vrácena Celnímu úřadu pro Jihočeský kraj k novému projednání. Stalo se tak pro nedostatečné odůvodnění skutkového zjištění ve vazbě na příslušný právní předpis a nedostatečně odůvodněnou výši sankce za deliktní jednání odvolatele. Odůvodnění postrádalo zhodnocení důkazů a výklad právních předpisů, rozhodnutí o výši sankce je nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné.

V novém řízení byl dne 21. 10. 2013 vyslechnut jako svědek M.F který prováděl kontrolu v provozovně žalobce. Zjistil, že žalobce nabízí k prodeji ve stánku v tržnici ve Strážném dýmkový tabák, který nebyl značen platnou tabákovou nálepkou a nebylo prokázáno, že nejde o neoznačený tabákový výrobek nepodléhající značení. Krabičky s tabákem byly volně vystaveny ve stánku na prodejním stole a nabízeny k prodeji. Žalobce byl ve stánku sám, ke zboží se přihlásil, rozuměl a komunikoval v českém jazyce, byl přítomen po celou dobu kontroly a tabákové výrobky dobrovolně vydal.

Žalobce byl vyzván k podání daňového tvrzení ke spotřební dani z tabákových výrobků, přiznání podal a platebním výměrem ze dne 23. 4. 2013 byla spotřební daň z tabáku za zdaňovací období srpen 2012 vyměřena. Dne 28. 11. 2013 byl zopakován výsledek prve uvedeného svědka, který ve věci samé podal shodnou výpověď a k dotazu zástupce žalobce

uvedl, že žalobce ve stánku může mít věci k osobní spotřebě, ale to, co je osobní spotřebě určeno, nemůže být umístěno a vystaveno na prodejním pultu s ostatním nabízeným zbožím. Co je volně vystaveno, je nabízeno k prodeji. Krabíčky s tabákem byly na viditelném místě a množství 26 kusů krabiček s tabákem není množství k osobní spotřebě. V době kontroly u stánku žádný kupující nebyl, žalobce se k předmětnému zboží hlásil, byl přítomen u kontroly a zboží vydal. Před stánkem provozovaným žalobcem byl dřevěný pult a na tom pultu bylo zboží vystaveno s ostatním zbožím. Kontrolním pracovníkům žalobce sdělil, že nevěděl, že zboží má být opatřeno kolkovou známkou.

Žalobce se k věci vyjádřil dne 8. 1. 2014 při jednání, jemuž byl přítomen tlumočnick vietnamského jazyka. Žalobce uvedl, že tabák dostal jako dárek pro vlastní potřebu a potřebu blízkých osob, k prodeji ho nenabízel. Jednalo se o tabák pro žalobce, kamarády a osoby blízké, myslel si, že neporušuje žádnou povinnost. Ke změně výpovědi žalobce se uvádí, že ten neporozuměl podstatě řízení a trvá na tom, co uvedl při tomto jednání. Tvrdil, že tabák na pultu vystavený nebyl, měl ho uložen v menší tašce pod pultem a v průběhu kontroly ho kontroloři vysypali. S protokolem o výpovědi svědka byl vyjádřen souhlas, žalobce pouze trval na tom, že věc se udála tak, jak uvedl žalobce. Žalobce při původní výpovědi nerozuměl podstatě věci, protože český jazyk ovládá mírně, neovládá odborné výrazy. V protokolu se podává výčet listin, jimiž byl proveden důkaz.

Celní úřad pro Jihočeský kraj vydal dne 22. 4. 2014 rozhodnutí o tom, že žalobce dopustil se správního deliktu podle § 135 b) odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních tím, že dne 16. 8. 2012 porušil ustanovení § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních a § 115 odst. 4 téhož zákona neoprávněným skladováním a nabízením tabákových výrobků k prodeji, přičemž konkrétně specifikované tabákové výrobky nebyly značeny tabákovou nálepkou. Za tento delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000 Kč, propadnutí neznačených tabákových výrobků a uložena povinnost nahradit náklady řízení. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že účastník řízení se protiprávního jednání dopustí vždy, je-li naplněna jeho objektivní stránka. Subjektivní zavinění se nezkoumá, protože podnikající fyzická osoba odpovídá za výsledek svého jednání. Zákaz skladování neznačených tabákových výrobků dopadá na všechny prostory související s podnikatelskou činností účastníka řízení. Skladováním daných výrobků naplnil žalobce objektivní stránky správního deliktu, přičemž z výsledků dokazování plyne, že ty byly umístěny na viditelném místě na pultu s ostatním nabízeným zbožím, a tak nabízeny k prodeji spolu s tímto zbožím. Tabákové výrobky nebyly určeny k osobní spotřebě, ale k příležitostnému obchodování a skladovány byly při podnikání. Přistavení výše sankce bylo přihlédnuto k závažnosti a následkům správního deliktu, v úvahu bylo vzato menší množství nejištěných neznačených tabákových výrobků nižší výše spotřební daně. Byl porušen zájem společnosti na tom, aby na daňovém území republiky byly distribuovány pouze daňově značené tabákové výrobky, bylo zohledněno, že jedná se o první porušení právních předpisů, na podnikající osobě pak je, aby se seznámila s příslušnými právními předpisy. Pro tyto důvody byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí, což splní účel sledovaný zákonem.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém zdůraznil, že tabákové výrobky byly určeny pro osobní potřebu, vyjadřuje se nesouhlas s tím, kde byl tabák umístěn a rozhodnutí o uložení pokuty nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

Odvolání bylo projednáno napadeným rozhodnutím, které je odůvodněno tím, že skutková podstata správního deliktu je naplněna již pouhým skladováním neznačených tabákových výrobků, ty žalobce skladoval ve své provozovně, přičemž není rozhodno,

kde tabákové výrobky byly uskladněny. K argumentaci o tom, jaké množství tabáku může přechovávat fyzická osoba, se uvádí, že na daňovém území republiky lze nakládat pouze s tabákovými výrobky značenými tabákovou nálepkou. Stanovení spodní hranice pokuty souvisí s tím, že tabákové výrobky patří mezi rizikové komodity, se kterými mohou být spojovány daňové úniky. Daňový únik v souzené věci je méně závažný a spotřební daň byla odvolatelem zaplacená. To je přičteno ve prospěch žalobce. Ke skladování neznačených tabákových výrobků došlo v provozovně žalobce na místě veřejně přístupném a stalo se tak aktivním jednáním odvolatele, který zboží skladoval a vystavil. Nešlo proto o opomenutí, což je hodnoceno jako přitěžující skutečnost stejně jako okolnost, že žalobce skladoval tabákové výrobky za účelem dosažení zisku z prodeje. Výše pokuty je hodnocena jako dostatečná plnící svůj účel, jak represivní, tak preventivní.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.r.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem řízení bylo učiněno rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt spočívající v porušení předpisů o spotřebních daních. Tento zákon mimo jiné upravuje způsob značení a prodeje tabákových výrobků (§ 1 odst. 1 písm. e) zákona). Značení tabákových výrobků tabákovými nálepkami upravuje § 114 odst. 2 zákona tak, že takové výrobky vyrobené na daňovém území republiky nebo tam dovezené z jiného členského státu musí být označeny tabákovou nálepkou, pokud nejsou dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně s následným umístěním v daňovém skladu. Takto nemusí být značeny tabákové výrobky mimo jiné, jsou-li dovezeny na daňové území republiky z jiného členského státu pro osobní spotřebu. Pro posouzení toho, jsou-li vybrané výrobky určeny pro podnikání či osobní spotřebu se ve smyslu § 32 odst. 2 bere v úvahu skutečnost, zda fyzická osoba je podnikatelem a z jakých důvodů výrobky nabyla, místo kde se tyto výrobky nacházejí, doklady k nim a množství, jakož i povaha těchto výrobků. Tyto předpisy mají význam pro úsudek o tom, zda žalobce se dopustil správního deliktu podle § 135 b) odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních ve znění účinném v roce 2012. Takového deliktu se podnikající fyzická osoba dopustí tehdy, skladuje-li neoprávněně nebo prodává neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky.

Celní orgány obou stupňů učinily zjištění, že žalobce ve své provozovně skladoval neznačené tabákové výrobky, právě pro takové počínání byl postižen sankcí pro správní delikt. V průběhu kontroly bylo zjištěno, že žalobce měl na prodejním stole ve svém stánku vystaveny krabičky s konkrétními tabákovými výrobky. To je zřejmé z protokolu o kontrole a výpovědi svědka a rovněž to byl sám žalobce, který proti tomuto zjištění nic nenamítal v době provádění kontroly. Na toto skutkové zjištění byl zcela správně aplikován právní předpis specifikující skutkovou podstatu daného správního deliktu. Celní orgány se při aplikaci tohoto předpisu nedopustily čistého přepjatého formalismu, jestliže shledali, že žalobce na prodejním pultu svého stánku má vyloženy neznačené tabákové výrobky. Nebylo prokázáno, ani v průběhu řízení nebylo tvrzeno, že žalobce zanesl tabák na prodejní desku své provozovny cestou z oběda, při umístění tabáku na prodejním pultu se nemůže jednat o umístění tabákových výrobků na špatně viditelném místě a tabákové výrobky nebyly ani v uzavřené skříni. Zákon v dané právní normě uvažuje se skladováním neznačených tabákových výrobků a právě takové skladování označených věcí bylo při kontrole zjištěno. Výklad zákona rozlišením skladování a přechovávání jak je nastíněn v žalobě, nelze z uvedeného předpisu dovodit a nelze tak učinit ani v kontextu s dalšími předpisy zákona o spotřebních daních regulujících způsob značení a nakládání s tabákovými výrobky. Účelem označování tabákových výrobků tabákovými nálepkami a příkaz prodávat a skladovat pouze

takto označené tabákové výrobky je zabránit daňovým únikům. Žalobce je podnikatelem provozujícím stánkový obchod, kdy kontrolním protokolem a výpovědí svědka bylo prokázáno, že tabákové výrobky se nacházely na prodejním pultu. Nevyvstala tudíž situace konstruovaná v žalobě o tom, že podnikatel může do své provozovny přinést věci určené k osobní spotřebě. Nutno poznamenat, že taková konstrukce vztažená na souzenou věc postrádá logiku, jestliže neznačené tabákové výrobky byly vyloženy s dalším zbožím na prodejním pultu.

Místo, kde neznačené tabákové výrobky tabákovými nálepkami byly uskladněny, bylo v řízení spolehlivě prokázáno kontrolním protokolem a výpovědí svědka, zaměstnance celní správy, který kontrolu prováděl. Žalobce byl kontrole přítomen a v okamžiku kontroly žádné výhrady neuplatnil. Zjištění o tom, že prve uvedené tabákové výrobky se nacházely na prodejním pultu, nevyvrací změněná výpověď žalobce v průběhu správního řízení, naopak žalobcovo tvrzení o tom, že neznačené tabákové výrobky měl v tašce pod pultem, vyvrací právě kontrolní protokol a výpověď celníka. Těmito důkazy je zcela přesně prokázáno, kde se předmětný tabák nacházel a nakolik byl viditelný, byl-li s ostatním zbožím vystaven na prodejním pultu. Nejednalo se proto o situaci, kdy tabákové výrobky bez tabákových nálepek se nacházeli kdesi v provozovně žalobce, ale byly spolu s ostatním zbožím vyloženy na prodejním pultu.

Výsledky dokazování je proto zcela spolehlivě prokázáno, že žalobce ve své provozovně skladoval na prodejním pultu neznačené tabákové výrobky a tím se dopustil správního deliktu podle § 135 b) odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních ve znění účinném v roce 2012. Žalobce v průběhu řízení změnil svou výpověď a tuto změnu odůvodnil tím, že nerozumí dobře česky a při jednání dne 4. 4. 2013 nebyl přítomen tlumočnick vietnamského jazyka. Přítom protokol je žalobcem podepsán a ten v závěru protokolu uvedl, že obsah protokolu souhlasí s jeho výpovědí, nežádá žádné změny ani doplnění či opravy protokolu. Tehdy žalobce uvedl, kde zboží pořídil a za jakým účelem, nečinil by tak, kdyby věděl, že tabák musí být opatřen kolkovou známkou. Původní výpověď žalobce je zcela v souladu s kontrolním protokolem i výpovědí celníka provádějícího kontrolu slyšeného jako svědka. Proto změněnou výpověď nelze hodnotit jinak než jako výpověď účelovou sledující předejít postihu pro správní delikt. Proto soud nesdílí názor žalobce o tom, že později podaná změněná výpověď žalobce je důvěryhodná.

Napadené rozhodnutí není v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu vydaného v řízení vedeného pod sp. zn. 1 As 96/2008. Žalobci jistě nic nebrání tomu, aby popíral, že dopustil se správního deliktu. Pro věc je rozhodné, že žalobcova změněná výpověď byla vyvrácena dalšími důkazy, kontrolním protokolem, výsledkem svědka, dále byla zhodnocena původní a změněná výpověď žalobce a takové hodnocení se v rozhodnutí uvádí. Na základě shromážděných podkladů soud nemá žádné pochybnosti o tom, že žalobce umístil neznačené tabákové výrobky na prodejním pultu, takže tento skutkový děj je zcela jednoznačně výsledky dokazování prokázán. Nejde tu proto o to, že by jednání žalobce nebylo dostatečně důkazně podloženo, naopak bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce skladoval neznačené tabákové výrobky. Tím naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 135 b) odst. 1 písm. g) zákona.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je spatřována v aplikaci nezákonného předpisu, který ve svém ustanovení § 135 b) odst. 4 vymezuje dolní hranici pokuty za správní delikt ve výši 50.000 Kč. V té souvislosti se žalobce dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu o požadavcích na odůvodnění výše sankce se zřetelem k zákonným kritériím

a jejich aplikaci na konkrétní věc. Ustanovení § 135 b) odst. 4 zákona žádná konkrétní kritéria, která je zapotřebí při ukládání sankce zhodnotit, nevymezuje. Hlediska, která vzal v úvahu celní orgán prvního stupně, jsou vyjádřena na straně 11 a 12 odůvodnění rozhodnutí a žalovaný reagoval na odvolací námitky související s výší sankce v odůvodnění rozhodnutí na straně 10 a 11. Celní úřad konkrétně uvedl, že přihlédl k závažnosti a následkům správního deliktu a ty konkretizoval odkazem na množství zjištěných neznačených tabákových výrobků, výši spotřební daně, porušený zájem společnosti, okolnost, že zboží bylo baleno pro konečného spotřebitele, pořízeno bylo bez dokladů o nákupu a dále se uvádí, že na podnikateli je, aby byl obeznámen s předpisy regulujícími oblast jeho podnikání. Dále se uvádí, co bylo zhodnoceno ve prospěch žalobce. Tím je úhrada spotřební daně za zjištěné neznačené tabákové výrobky, skutečnost, že jedná se o první porušení právních předpisů žalobcem, hodnoceno bylo žalobcovo tvrzení, že deliktu se dopustil z nevědomosti. Pro tyto důvody celní orgán prvního stupně učinil závěr, že protiprávní jednání žalobce je méně závažné. To právě vedlo k uložení sankce na spodní hranici zákonného rozpětí, takže tím je splněn účel sledovaný zákonem. Děje se tak v zájmu zachování právních předpisů, sankce plní účel sledovaný zákonem.

Žalovaný se zabýval minimální hranicí sankce za daný správní delikt, přičemž poukázal na to, že tabákové výrobky patří mezi rizikové komodity, se kterými mohou být spojovány daňové úniky. Zabýval se tím, které okolnosti jsou pro žalobce přitěžujícími a které naopak polehčující. Ve vztahu k přitěžujícím okolnostem poukázal na porušený chráněný zájem, místo, kde byly neznačené tabákové výrobky shledány, což je provozovna žalobce, který zboží skladoval a vystavil za účelem prodeje. Toto jednání bylo zhodnoceno, a to nikoli jako opomenutí. I přes skutečnosti, které je zapotřebí přičíst k tíži žalobce, byl učiněn závěr, že sankce uložená na dolní hranici zákonné sazby dostatečně splní svůj účel represivní i preventivní.

Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že rozhodnutí o výši pokuty jsou postačujícím způsobem odůvodněna, jestliže se uvádí, k jakým přitěžujícím a polehčujícím okolnostem bylo přihlédnuto při absenci zákonem o spotřebních daních konkretizovaných kritérií. Z odůvodnění rozhodnutí obou instancí je zcela zjevné, že při úsudku o výši sankce bylo přihlédnuto právě ke zjištěným učiněným v souvislosti s danou kontrolou dodržování zákona o spotřebních daních a k počínání žalobce samého. Úsudek o výši pokuty je tudíž odůvodněn zcela přesvědčivě a nejsou žádné pochybnosti o tom, že by nebylo vycházeno právě z individuálního případu žalobce. Proto při úsudku o výši daně celní orgány nikterak nepostupovaly v rozporu s konkrétními judikáty Nejvyššího správního soudu uvedenými v žalobním bodu II.

K argumentaci o nepřiměřenosti pokuty, která má likvidační charakter, je zapotřebí uvést, že ustanovení § 135 b) odst. 4 zákona o spotřebních daních nedává možnost jakékoli správní úvahy, jak o možnosti pokutu uložit a v jaké nejnižší výši. Daná norma nezakládá možnost úsudku o tom, zda pokutu uložit či nikoli, jestliže přikazuje za správní delikt podle § 135 b) odst. 1 písm. g) zákona uložit pokutu v rozmezí od 50.000 Kč do 1.000.000 Kč. To znamená, že při zjištění, že žalobce se takového deliktu dopustil, nesmí postupovat jinak, než sankci v daném rozmezí uložit.

Je-li nejnižší v úvahu přicházející pokuta stanovena na částce 50.000 Kč, pak na celním orgánu, jehož povinností je právní normu respektovat, je uložit pokutu právě nejméně ve výši 50.000 Kč. To se právě v souzené věci stalo, přičemž celní orgány

odůvodnily dostatečně názor o tom, že pokuta na spodní hranici zákonného rozpětí zcela postačuje účelu sledovaného zákonem postižením protiprávního jednání.

Celní orgány jsou povinny se řídit zákonem a zakládá-li daná právní norma možnost správního uvážení o tom, zda pokutu uložit či nikoli a je tu stanovena dolní hranice pokuty, která byla dodržena, nelze úspěšně argumentovat nepřiměřeností sankce. Na celních orgánech ani na soudu není hodnotit ústavnost předpisu stanovícího dolní hranici sankce za správní delikt. Nutno poznamenat, že v žalobcem citovaném nálezu Ústavního soudu, který se vztahoval k sankci podle stavebního zákona, šlo o dolní hranici pokuty ve výši 500.000 Kč a ve věci zmíněné v závěru žaloby činila dolní hranice sazby za porušení předpisů o zaměstnanosti 250.000 Kč. V souzené věci byla dolní hranice sazby za správní delikt stanovena v několikanásobně nižší výši. Takto stanovená dolní hranice rozpětí sankce za správní delikt podle názoru soudu odpovídá účelu sledovaného zákonem, jímž je zabránění daňových úniků na spotřebních daních, které jsou vybírány za nakládání s komoditami v tomto zákoně uvedenými.

Jak již bylo uvedeno, celní orgány se neomezily na to, že stanovily sankci ve výši 50.000 dolní hranici zákonného rozpětí. Naopak z rozhodnutí celních orgánů obou instancí je zjevné, že případ žalobce individuálně zhodnotily, zabývaly se přitěžujícími i polehčujícími okolnostmi a zdůvodnily názor o tom, že pro represivní i preventivní účel sankce postačuje uložit ji na dolní hranici sazby. Žalobní tvrzení o tom, že výše pokuty nebyla nijak odůvodněna, nemá oporu v odůvodnění správních rozhodnutí obou instancí.

Nezbývá než zopakovat, že se celní orgány musí řídit zákonem a stejně tak soud je ve smyslu článku 95 odst. 1 Ústavy vázán při svém rozhodování zákonem. Proto nemůže nikterak při svém rozhodování zohlednit žalobcem uvedené nálezy Ústavního soudu. Nadto dolní hranice stanovená pro sankci za daný správní delikt zákonem o spotřebních daních není svou výší poměřitelná s věcmi, které konkrétně Ústavní soud projednává. Se zřetelem k zájmu chráněnému zákonem o spotřebních daních nesdílí soud názor žalobce o protiústavnosti dané právní normy.

Soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí není pro důvody uvedené v žalobě v rozporu s ustanovením § 135 b) odst. 1 písm. g), odst. 4 zákona o spotřebních daních a § 68 odst. 3 správ. řádu.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.

Ustanovenému tlumočnickovi T.H.P. soud přiznal tlumočné v rozsahu 2 hodin po 350 Kč podle § 17 odst. 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb. v novelizovaném znění, tedy celkem 700 Kč. Odměna za tlumočnický úkon bude vyplacena Krajským soudem v Českých Budějovicích ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 20. května 2015

Předsedkyně senátu
JUDr. Věra B a l e j o v á v.r.

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Soukupová